

1914

Albert Amat

La germana gran d'en Ximo, un vailet de mirada pura i brillant, veia, des dels afores, com queia una pluja d'obusos damunt casa seva i la convertien en un núvol de pols i fum barrejats, que de seguida s'aterrava empès cap avall per la pluja persistent.

Amb la vila convertida en una **Sodoma i Gomorra** condemnada a la destrucció no pas pels excessos dels seus habitants, sinó per la seva malaurada ubicació estratègica, contemplava l'ensulsiada, també, de la seva vida passada i futura. Ja res no seria igual sense casa seva, sense **el perfum** de la roba acabada de planxar,... sense en **Ximo**.

L'última vegada que el va veure, el noi tornava a casa corrent a buscar la brúixola i la bola del món, els seus objectes més preuats i estimats dels quals no se separava mai...

-Ximo!! Deixa-ho córrer, no ens queda temps!

Quatre anys de guerra després: 1918

La germana gran d'en Ximo, una noia de mirada perduda i brillant, torna a la vila sota una **pluja d'estels** que mulla un brúixola que, des de terra, assenyala el nord, d'on va venir l'enemic que se li va endur la vida.

La germana gran d'en Ximo, amb la mirada fixa i encara brillant, comença a caminar decidida cap a on li assenyala la fletxa magnètica, a buscar el noi, que imagina encara nen fent girar la bola d'un món que s'ha tornat boig.